

Смирненски е поет-новатор. В интереса на живота той ломи старите представи за живота и старите представи за изкуството. Неговото творчество се отличава качествено от творчеството на Ботев, Вазов, Елин Пелин или от творчеството на Пенчо Славейков.

Смирненски имаше нов комунистически мироглед, който му помагаше да вниква в същността на явленията, той беше носител на нов естетически идеал, идеала на работническата класа и на трудовите маси. В творчеството на Смирненски се разрешаваха проблемата за съдбата на народа ни и за пътищата на неговото развитие при условията, настъпили след Първата империалистическа война. Герои в творчеството на Смирненски са народните маси — „тълпите“ — както ги наричаше поетът. Той въведе смело в поезията нов тип човек — работника-революционер, рисувайки го с цялото богатство на чертите, с цялата красота на величието му.

В полунощ пред заключени двери  
аз стоя непризван, непознат  
и в ръцете ми гневно трепери  
съдбоносния яростен млат.

В беломраморни охолни зали  
лъкатушат светлинни вълни,  
несмутени от робски печали,  
веселят се мъже и жени.

Пиршеството на празник разблуден  
увенчано е с мрачен разкош  
и всечасно през блясъка чуден  
се оглежда настръхнала нощ.

А надмогнал студената бездна  
и вълните на кървав поток,  
аз изпъвам десница железна  
и велик съм, защото, бях роб.

(„Пролетарий“)

Неговият положителен герой — работникът-революционер, запламтял от силата на революционното въодушевление, заковал за велика лична дан в борбата, zalюбен в тълпите, се отличава от положителния герой в предшествуващата литература. И това ново идейно съдържание, тези нови образи от живота определят както емоционалния строй, интонацията и динамиката на стиховете на Смирненски, така и останалите им естетически качества — монументалност и сила на образите, картинност на напрежението, епична широта и сюжетност в изобразяването на революционните борби, вътрешна перспектива: